

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoCsp/27/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1222203367
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Nina Dubovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1222203367.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Niny Dubovskej a členiek senátu Mgr. Adely Unčovskej a JUDr. Mariany Harvancovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. X, C., právne zast. WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Duchnovičovo námestie 1, Prešov, IČO: 50 680 552, o zaplatenie 3.115,17 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 28.05.2025, č.k. B2-7Csp/86/2022–304, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku I. m e n í tak, že žaloba žalobcu sa v časti, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 2.757,80 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 2.757,80 eur od 22.07.2021 do zaplatenia, z a m i e t a.
- II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.757,80 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 2.757,80 eur od 22.07.2021 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 77,02 % (výrok II.) a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok III.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 497, § 504 a § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), ust. § 52 ods. 1 a § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 2 písm. a), b), d), f), g), i) a w), § 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a), § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 o bankách (ďalej len „zákon o bankách“), ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a vecne tým, že sa v zmysle záverov odvolacieho súdu (v uznesení č.k. 7CoCsp/18/2024-258 zo dňa 30.09.2024) v prvom rade venoval posúdeniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní s poukazom na ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré vyžaduje špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu osobu (preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi v omeškani a dlžníkovo následné nepretržité omeškание dlhšie ako 90 dní) a žalobca, ktorému bola na základe zmluvy o postúpení pohľadávky postúpená pohľadávka bankou, je povinný preukázať, že banka klienta písomne vyzvala na splnenie záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškani so splnením svojho záväzku minimálne 90 dní. Súd prvej inštancie uviedol, že postupca (Tatra banka, a.s.) bol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanému na

žalobcu len za splnenia zákonných podmienok stanovených v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojení s ust. § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch. Preukázanie splnenia zákonných podmienok pre postúpenie žalovanej pohľadávky je predpokladom pre vyvodenie záveru, či žalobca je alebo nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie skonštatoval, že právny predchodca žalobcu (Tatra banka, a.s.) listom zo dňa 04.01.2020 - Výzva pred mimoriadnou splatnosťou, vyzval žalovaného na úhradu, okrem iných, sumy v omeškaní vo výške 3.171,05 eur s identifikačným údajom 2917993736, s označeným typom produktu „Nepovolené prečerpanie na účte“. Čo sa týka identifikácie samotnej pohľadávky súd prvej inštancie doplnil, že požadovaná suma v omeškaní je identická so sumou uplatnenou v konaní, identifikačný údaj je číslo účtu, čo vyplývalo aj zo Zmluvy o bežnom účte fyzickej osoby (žalovaného). K údaju „Typ produktu“ poukázal na ustanovenie čl. 2.5. Všeobecných obchodných podmienok D. C. E. (ďalej len „VOP“), z ktorého bolo zrejmé, že nepovoleným prečerpaním je pohľadávka banky voči klientovi, ktorú je banka oprávnená zúčtovať na ľarchu jeho účtu, a to aj v prípade, ak na účte nie je dostatok finančných prostriedkov a na to, že v danom prípade došlo k zúčtovaniu pohľadávky banky voči dlžníkovi, ktorá vznikla čerpaním finančných prostriedkov z povoleného prečerpania. Z dôvodu, že na predmetnom účte nebol dostatok finančných prostriedkov, účet sa dostal do nepovoleného prečerpania v zmysle čl. 2.5. VOP. Predmetná výzva bola žalovanému doručovaná na adresu A. X. C., ktorá je uvedená aj na Zmluve o bežnom účte fyzickej osoby, pričom zo sledovania zásielky podľa podacieho čísla vyplýva, že zásielka bola vrátená odosielateľovi ako neprevzatá v odbernej lehote, preto ju súd prvej inštancie považoval za riadne zaslanú, a dospel k záveru, že banka klienta písomne vyzvala na splnenie záväzku. Zo špecifikácie úveru vyplynulo dlžníkovu následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní, keď k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo Zmluvou o postúpení pohľadávok uzatvorenou dňa 21.07.2021 medzi spoločnosťou Tatra banka, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom (ďalej len „Zmluva o postúpení pohľadávok“), a prvá kreditná operácia označená ako „Úhrada pohľadávky banky“ vo výške 20 eur bola vykonaná dňa 02.12.2020. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval splnenie podmienky podľa ust. § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Z obsahu spisu a dojednaní Zmluvy o poskytnutí úveru formou voliteľného prečerpania na bežnom účte č. XXXXXXXXXX zo dňa 29.08.2012 (ďalej len „Zmluva“) - čl. V - Konečná splatnosť voliteľného prečerpania - vyplýva, že konečná splatnosť voliteľného prečerpania (úveru) bola viazaná na deň podania žiadosti o zrušenie bežného účtu, alebo deň podania žiadosti o zrušenie balíka služieb k bežnému účtu, ktorý obsahuje produkt voliteľné prečerpanie, alebo deň podania odstúpenia od úverovej zmluvy alebo deň poskytnutia iného typu kontokorentného úveru na bežný účet alebo deň, kedy banka požiadala o splatenie tohto úveru. S poukazom na druh úveru (voliteľné prečerpanie splatné na požiadanie - čl. V Zmluvy), možno podľa názoru súdu prvej inštancie Výzvu pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 04.01.2020 považovať za úkon, ktorým banka požiadala o splatenie tohto úveru, čím nastala konečná splatnosť voliteľného prečerpania. K namietanej účinnosti Zmluvy o postúpení pohľadávok mal súd prvej inštancie za to, že Zmluvou o postúpení pohľadávok bola pohľadávka vymáhaná v tomto konaní postúpená na žalobcu a súd prvej inštancie nebol oprávnený skúmať, či bola uhradená odplata (naviac z výpisu z účtu žalobcu vyplýva, že 26.07.2021 bola uhradená odplata podľa Zmluvy o postúpení pohľadávok). Súd prvej inštancie preto považoval Zmluvu o postúpení pohľadávok za platnú a účinnú a konštatoval, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný subjektom v konaní. Predmetom sporu bol nárok žalobcu vyplývajúci zo Zmluvy, ktorá bola súčasťou (bod V.) Zmluvy o bežnom účte fyzickej osoby, v ktorom prípade možno žalovaného s určitosťou považovať za spotrebiteľa, keďže pri uzatváraní a plnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a na druhej strane žalobcu (pozn. odvolacieho súdu: správne má byť zrejme právneho predchodcu žalobcu) možno považovať za dodávateľa, nakoľko pri uzatváraní a plnení Zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, preto je potrebné pri posudzovaní predmetného právneho vzťahu medzi žalovaným a žalobcom brať na zreteľ všeobecnú úpravu spotrebiteľských zmlúv obsiahnutú v Občianskom zákonníku (§ 53 a nasl. Občianskeho zákonníka), ktoré poskytujú výraznú ochranu pre spotrebiteľa, ako aj ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. S poukazom na uvedené skutočnosti a na ním citované zákonné ustanovenia dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je dôvodná iba čiastočne, keď z celkovej uplatnenej sumy 3.115,17 eur za dôvodný považoval nárok žalobcu na zaplatenie istiny vo výške 2.757,80 eur a úroku z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 2.757,80 eur od 22.07.2021 do zaplatenia, pričom vychádzal zo špecifikácie predloženej žalobcom dňa 14.01.2024, z ktorej vyplýva, že žalovaný z poskytnutého úverového rámca vyčerpal počas existencie povoleného prečerpania sumu 24.654,33 eur a uhradil sumu 21.896,53 eur, ktorá bola v plnom rozsahu započítaná na vyčerpané finančné prostriedky, žalovanému boli vyúčtované poplatky vo výške 15 eur a úroky v celkovej výške 342,37 eur (3.115,17-15- 342,37=2.757,80 eur). Vo zvyšnej časti

súd prvej inštancie zotrval na závere, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, keď preskúmaním Zmluvy dospel k záveru, že sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania v zmysle ust. § 10 zákona o spotrebiteľských úveroch a zistil, že v Zmluve absentuje podstatná náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to celková výška a konkrétna mena spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. V Zmluve je uvedená výška voliteľného prečerpania 200 eur, alebo výška určená bankou v súlade s Obchodnými podmienkami balíkov služieb Tatra banky, a.s. (ďalej len „OP“). Súd prvej inštancie mal za to, že výška voliteľného prečerpania predstavujem výšku úveru, teda finančné prostriedky poskytnuté bankou v prípade vlastných prostriedkov na účte a keďže Zmluva okrem sumy 200 eur obsahuje aj odkaz na OP, z časti IV. OP (Obchodné podmienky jednotlivých produktov a služieb poskytovaných k bežnému účtu v EUR v rámci balíkov služieb), bodu 1.1. OP vyplýva, že voliteľné prečerpanie má banka právo poskytnúť k bežným účtom v EUR v rámci balíka služieb Tatra Personal až do výšky 3.500 eur na základe zmluvy o poskytnutí voliteľného prečerpania, pričom nie je bližšie určená presná výška povoleného prečerpania. Zo špecifikácie predloženej žalobcom vyplynulo, že žalovanému bolo poskytované povolené prečerpanie aj vo vyšších sumách a sám žalobca v špecifikácii uviedol, že žalovaný sa do povoleného prečerpania dostal obratom zo dňa 13.03.2019, kedy realizoval platbu platobnou kartou vo výške 2.999 eur (zostatok na účte po vykonaní obratu predstavoval sumu -995,60 eur), teda výška poskytnutého povoleného prečerpania nezodpovedná sume 200 eur podľa Zmluvy, nevyplýva ani zo žiadnej inej listiny predloženej žalobcom ani z OP, kde je stanovená len maximálna výška. Nakoľko Zmluva neobsahuje náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, žalobcom poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto nemá žalobca nárok na úroky a poplatky, ale len na poskytnutú sumu úveru po odpočítaní toho, čo žalovaný plnil. Čo sa týka uplatneného nároku žalovaného na priznanie náhrady separátnych trov konania, súd prvej inštancie uviedol, že dôvodom odročenia pojednávania dňa 15.12.2023 bola potreba bližšej špecifikácie uplatnenej pohľadávky, čo si vyžaduje aj matematické operácie, ktoré nie je povinný vykonať konkrétny zástupca žalobcu na pojednávaní. K námietke platnosti inkorporácie VOP do zmluvného vzťahu, keď žalovaný tvrdil, že s týmito sa oboznámil až v priebehu súdneho konania a že pred podpisom Zmluvy ani v čase jej podpisu s nimi nebol zo strany pôvodného veriteľa oboznámený a nikdy s nimi neprejavil súhlas, súd prvej inštancie poukázal na čl. VII. „Záverečné ustanovenia“ ods. 2 Zmluvy o bežnom účte fyzickej osoby, z ktorého vyplýva prehlásenie majiteľa účtu o tom, že sa oboznámil s VOP pôvodného veriteľa Tatra banka, a.s., a tieto prevzal pri podpise predmetnej zmluvy. Ak teda žalovaný tvrdí, že napriek tomu sa s VOP pred podpisom Zmluvy o bežnom účte neoboznámil, musel by uviesť aj relevantný dôvod, pre ktorý tak neurobil resp. nemohol urobiť (napr. že v čase podpisu zmluvy nevedel alebo nemohol čítať), čo však žalovaný netvrdil. Čo sa týka prejavenia súhlasu so znením VOP, súd prvej inštancie uviedol, že v prípade nesúhlasu ich žalovaný nemusel akceptovať, Zmluvu o bežnom účte nemusel podpísať a že podľa čl. VII ods. 2 Zmluvy o bežnom účte zároveň platí, že VOP, okrem iných dokumentov, žalovaný prevzal pri jej podpise. Preto len samotné tvrdenie žalovaného, že mu neboli odovzdané, nepovažoval súd prvej inštancie za dostatočné. Poukázal aj na to, že čl. VII ods. 5 Zmluvy o bežnom účte obsahuje vyhlásenie majiteľa účtu, že pri uzatvorení obchodu bol informovaný o všetkých skutočnostiach týkajúcich sa podmienok obchodu, čo potvrdil svojim podpisom na zmluve, pričom žalovaný nijako nepreukázal opak. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vychádzal z toho, že celková výška uplatneného nároku bola 3.115,17 eur, žalobca bol úspešný v časti 2.757,80 eur (88,51 %), vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol rozsudkom č.k. B2-7C/86/2022-228 zo dňa 16.02.2024, pričom jeho výrok II. nebol napadnutý odvolaním, čo predstavuje úspech žalovaného (11,49 %), preto celkový úspech žalobcu predstavuje 77,02 % (88,51 – 11,49). O nároku na náhradu trov odvolacieho konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, keďže bol v odvolacom konaní úspešný v plnom rozsahu, keď odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), d), f), g) a h) CSP, t.j. že neboli splnené procesné podmienky, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie

prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania a odvolacieho konania v plnom rozsahu a zároveň, aby zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému náhradu separátnych trov konania za odročené pojednávanie zo dňa 15.12.2023 v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Súd prvej inštancie nesprávne podľa žalovaného považoval Výzvu pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 04.01.2020 za výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a považoval odôvodnenie rozhodnutia za nedostatočné a nepresvedčivé (§ 220 ods. 2 CSP) a v konečnom dôsledku za zmatečné, čím došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Za účelové, nesprávne a porušujúce právo na spravodlivý proces rovnako považoval posúdenie súdu prvej inštancie v ods. 25 odôvodnenia a namietal, že žalobca v priebehu sporu nepredniesol žiadne skutkové tvrdenia o nepovolenom prečerpaní, ktoré vyvodil súd prvej inštancie, v celom spore uvádzal, že pôvodný veriteľ poskytol žalovanému povolené prečerpanie a svoju pohľadávku odôvodňoval a odvádzal práve z povoleného prečerpania. O tom, že zo strany pôvodného veriteľa došlo k zúčtovaniu jeho pohľadávky voči žalovanému, ktorá vznikla čerpaním finančných prostriedkov z povoleného prečerpania spôsobom podľa čl. 2.5 VOP, teda že z povoleného prečerpania sa vlastne údajne stalo nepovolené prečerpanie, sa žalovaný dozvedel prvýkrát až z odôvodnenia súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku, teda bez akejkoľvek procesnej aktivity žalobcu a bez toho, aby žalobca v tomto smere uplatnil akýkoľvek prostriedok procesného útoku. Žalobca netvrdil, že by došlo k nepovolenému prečerpaniu na bežnom účte žalovaného, a že by predmetom postúpenia bola pohľadávka z nepovoleného prečerpania. Súd prvej inštancie tak zjavne svojvoľne, arbitrárne, jednostranne, v prospech žalobcu ako silnejšej strany v spore a v rozpore s právom na spravodlivý súdny proces, vniesol do dokazovania stav, ktorý nikto netvrdil, čím vec nesprávne právne posúdil, pretože žalobca v konaní uplatňoval svoju pohľadávku z povoleného prečerpania, ku ktorej ale žalobca nepreukázal žiadnu výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, a touto výzvou nie je ani Výzva pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 04.01.2020, pretože sa neviaže k povolenému prečerpaniu, z ktorého žalobca uplatňoval žalovanú pohľadávku. Postúpenie pohľadávky z povoleného prečerpania je podľa žalovaného neplatné aj z dôvodu rozporu s ust. § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko v zmysle Zmluvy bolo povolené prečerpanie dojednané na dobu neurčitú. Žalovaný poukázal na to, že súd prvej inštancie tiež nesprávne uviedol, že čo sa týka identifikácie samotnej pohľadávky, požadovaná suma v omeškaní je identická so sumou uplatnenou v tomto konaní a že identifikačný údaj je číslo účtu, čo vyplýva aj zo zmluvy o bežnom účte fyzickej osoby. V súdnom konaní žalobca uplatňoval sumu vo výške 3.115,17 eur s príslušenstvom, ale vo Výzve pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 04.01.2020 bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie sumy vo výške 3.171,05 eur, teda zjavne nejde o identickú sumu a číslo účtu ako identifikačný údaj by bol totožný v prípade povoleného prečerpania aj nepovoleného prečerpania, pretože obe z nich sú viazané na jeden účet. Žalovaný mal za to, že záver súdu prvej inštancie o danosti aktívnej legitimácie nemôže byť správny, pretože k pohľadávke, ktorú žalobca uplatňoval v tomto konaní (pohľadávka z povoleného prečerpania), pôvodný veriteľ nedoručil žalovanému žiaden právny úkon, a teda nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky tak z dôvodu rozporu s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ako aj z dôvodu rozporu s ust. § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch. Z pokusu o zmier zo dňa 04.05.2022 vyplýva, že žalobca si uplatňoval zaplatenie sumy vo výške 3.115,17 eur titulom neuhradeného úveru, kde úverom môže byť iba povolené prečerpanie (nepovolené prečerpanie nie je úverom, ide o sankčný mechanizmus predpokladaný vo VOP). S poukazom na bodu 2.5.2 VOP bola banka oprávnená vyzvať spotrebiteľa na vyrovnanie nepovoleného prečerpania, pričom bolo len a výlučne na strane banky, akú lehotu určí na jeho vyrovnanie. Súd prvej inštancie tak opomenul preskúmať, či dané zmluvné dojednanie nepredstavuje neprijateľnú spotrebiteľskú podmienku resp. či je platné, preto aj v tomto ohľade je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Napokon ani lehota 5 dní, ktorá je uvedená vo Výzve pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 04.01.2020, nie je vzhľadom na výšku dlhu ani lehoty podľa ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka v súlade s právnymi predpismi a dobrými mravmi. Súd prvej inštancie si podľa žalovaného protirečí, ak dospel k záveru, že sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania v zmysle ust. § 10 zákona o spotrebiteľských úveroch, preto je rozhodnutie nesprávne a odôvodnenie zmatečné a nedostatočne presvedčivé. Žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoCsp/1/2025 zo dňa 27.03.2015, na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“), ktoré vo svojom odôvodnení zhrnul Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 11CoCsp/11/2023 zo dňa 24.08.2023 (sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.03.2022, sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27.10.2022, v ktorých vyslovil, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá „výlučnú a samostatnú písomnú výzvu

banky“, sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.3.2022). Súd prvej inštancie sa tak v napadnutom rozsudku odkláňa od rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít a rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorý odklon však žiadnym spôsobom (nie ešte presvedčivo) neodôvodňuje, čím dochádza k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Názor prvoinštančného súdu o splnení podmienok postúpenia pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách Výzvou pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 04.01.2020 je v kontexte vyššie uvedenej judikatúry nesprávny, nakoľko tento právny úkon nepredstavuje právny úkon podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalovaný mal naďalej za to, že nakoľko žalobca v predmetnej otázke neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, žalobu je nevyhnutné zamietnuť v celom rozsahu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. Súd prvej inštancie podľa žalovaného nepostupoval správne, keď berúc do úvahy záver, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, pri výpočte sumy, na ktorú má žalobca nárok, bral do úvahy peňažné operácie od 13.03.2019, kde vychádzal zo špecifikácie žalobcu. V špecifikácii žalobca uviedol, že predchádzajúce operácie na bežnom účte nie sú predmetom konania, keďže okamihom keď sa žalovaný dostal na účte do plusových hodnôt došlo k splateniu povoleného prečerpania a teda k jeho zániku, preto je potrebné vykonať prieskum jednotlivých finančných tokov medzi pôvodným veriteľom a žalovaným, pretože predmetom prieskumu zo strany súdu prvej inštancie bolo iba obdobie od 13.03.2019, ale obdobie od uzavretia zmluvy do 13.03.2019 nebolo predmetom skúmania a právneho posúdenia zo strany súdu prvej inštancie. Ak sa jednalo o povolené prečerpanie, tak toto bolo predmetom úročenia, a teda okrem istiny veriteľ okamihom, keď sa žalovaný dostal na účte do plusových hodnôt, skonzumoval alebo mohol skonzumovať nielen istinu svojej tvrdenej pohľadávky, ale aj jej príslušenstvo, preto súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď berúc do úvahy záver, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, pri výpočte sumy, na ktorú má žalobca nárok, bral do úvahy iba peňažné operácie od 13.03.2019. Súd prvej inštancie na vec neaplikoval ust. § 53 ods. 9 a ust. § 565 Občianskeho zákonníka a na ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch síce odkázal v odôvodnení rozsudku, teda zrejme, že ho aplikoval na prejednávany prípad, avšak vec nesprávne právne posúdil, nakoľko žalobca v konaní neunesol ani len bremeno tvrdenia (nie to ešte dôkazné bremeno), že by bol takým subjektom, ako to vyžaduje ust. § 17 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch. Nakoľko neboli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ani podľa ust. § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch na žalobcu a termín konečnej splatnosti podľa Zmluvy ešte nenastal, žalobcovi nepatrí aktívna vecná legitímácia v spore.

4. K odvolaniu žalovaného sa na výzvu súdu prvej inštancie vyjadril žalobca tak, že sa plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom a navrhol, aby odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil.

5. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu viac nevyjadril.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je podané dôvodne.

7. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu a napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 30.06.2022 domáhal od žalovaného zaplata sumy 3.115,17 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok (zo dňa 21.07.2021 medzi spoločnosťou Tatra banka, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom) postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému zo Zmluvy (Zmluvy o poskytnutí úveru formou voliteľného prečerpania na bežnom účte č. 2917993736 zo dňa 29.08.2012), na základe ktorej postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky (povolené prečerpanie), pričom žalovaný neplnil riadne a včas dohodnuté podmienky splácania peňažných prostriedkov upravených v Zmluve, vo VOP a v OP. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia sumu vo výške 3.115,17 eur (všetko istina bez úroku, úroku z omeškania, poplatkov a poistenia splátok) a žalobca si uplatnil aj úrok z omeškania podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka od 22.07.2021 (dňom nasledujúcim po dni postúpenia pohľadávky).

8. Podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

9. Podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čí len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čí len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu na ktorom základe vznikla postúpená pohľadávka; banka, alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou, alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovenom zákonom.

10. Podľa ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a (a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a (b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

11. Podľa ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

12. Podľa ust. § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

13. Podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

14. Podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky.

15. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď vzťah medzi žalobcom a žalovaným posúdil ako spotrebiteľský vzťah a správne podrobil Zmluvu ex offo súdnemu prieskumu. V konaní však bolo pre rozhodnutie vo veci primárnym, či žalobca má aktívnu legitimáciu na vymáhanie v žalobe uplatnenej pohľadávky voči žalovanému, preto rovnako postupoval správne, ak sa zaoberal týmto posúdením, avšak jeho záver o tom, že žalobca je v dôsledku platného postúpenia a splnenia predpokladov ustanovených v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojení s ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch (ako predpokladov pre platné postúpenie pohľadávky) aktívne vecne legitimovaným, nie je podľa odvolacieho súdu správny.

16. K skúmaniu aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v spore súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti je treba vecnou legitimáciou rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého fyzická či právnická osoba je subjektom práva alebo povinností, ktoré sú predmetom konania. Pokiaľ ide o dvojstranné právne pomery, v ktorých účastníci stoja svojimi návrhmi proti sebe, jedná sa buď o vecnú legitimáciu aktívnu (na strane žalobcu) alebo o vecnú legitimáciu pasívnu (na strane žalovaného). Nedostatok vecnej legitimácie znamená, že ten, kto tvrdí svoje hmotnoprávne oprávnenie, alebo o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, v skutočnosti toto oprávnenie nemá alebo nie je nositeľom tvrdenej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Z hľadiska posúdenia vecnej legitimácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa žalobca domnieva, že strany sú účastníkmi určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba o to, či nimi skutočne sú, alebo nie sú.

17. Bez vyriešenia otázky vecnej legitímácie strán sporu nemôže súd vo veci rozhodnúť, pretože skúmanie vecnej legitímácie strany sporu je procesnou povinnosťou každého vo veci konajúceho súdu. Preskúmanie vecnej legitímácie je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, túto súd skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta, a zistenie nedostatku vecnej legitímácie má za následok zamietnutie žaloby. Postup konajúceho súdu, ktorý opomenie vyriešenie kardinálnej otázky, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offio viazaný, protirečí obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“), ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) (pozri náleží ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 407/2016-37).

18. Súd prvej inštancie uviedol, že právny predchodca žalobcu Výzvou pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 04.01.2020 vyzval žalovaného na úhradu, okrem iných, sumy v omeškaní vo výške 3.171,05 eur s identifikačným údajom XXXXXXXXXXXX, s označeným typom produktu „Nepovolené prečerpanie na účte“, k identifikácii pohľadávky súd prvej inštancie uviedol, že požadovaná suma v omeškaní je identická so sumou uplatnenou v konaní, identifikačným údajom je číslo účtu žalovaného a k údaju „Typ produktu“ poukázal na ustanovenie čl. 2.5. VOP a na to, že keďže na účte žalovaného nebol dostatok finančných prostriedkov, účet žalovaného sa dostal do nepovoleného prečerpania v zmysle čl. 2.5. VOP. S poukazom na druh úveru (voliteľné prečerpanie splatné na požiadanie - čl. V Zmluvy) považoval súd prvej inštancie Výzvu pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 04.01.2020 (doručenú žalovanému) za úkon, ktorým banka požiadala o splatenie úveru, čím nastala končená splatnosť voliteľného prečerpania. Súd prvej inštancie vyvodil aj to, že zo špecifikácie úveru predloženej žalovaným vyplynulo dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní, keď k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo Zmluvou o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 21.07.2021 a prvá kreditná operácia vo výške 20 eur bola vykonaná žalovaným dňa 02.12.2020 a skonštatoval aj splnenie podmienky podľa ust. § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. V dôsledku uvedených záverov súd prvej inštancie považoval Zmluvu o postúpení pohľadávok za platnú a účinnú a konštatoval, že žalobca je aktívne vecne legitímovaným subjektom v konaní.

19. Žalovaný v odvolaní namietal, že neboli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ani podľa ust. § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch z pôvodného veriteľa Tatra banka, a.s. na žalobcu a termín konečnej splatnosti podľa Zmluvy ešte nenastal, preto žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia v spore.

20. Odvolací súd opakovane uvádza, že pre konštatovanie platného postúpenia pohľadávky banky na iný (hoci aj nebankový) subjekt je nevyhnutné splniť určité podmienky; tieto sú v prípade práv vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere definované vo všeobecnej úprave vyplývajúcej z ust. Občianskeho zákonníka (§ 53 ods. 9, § 565) a v osobitnej úprave vyplývajúcej z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý odkazuje aj na osobitnú úpravu v ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

21. Ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách vyžaduje špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu osobu. Vyžaduje sa preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Žalobca, ktorému bola na základe zmluvy o postúpení pohľadávky postúpená pohľadávka bankou, je povinný preukázať, že banka klienta písomne vyzvala na splnenie záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splnením svojho záväzku minimálne 90 dní. Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru Národnej banky Slovenska ako centrálnej banky. Postupca (Tatra banka, a.s.) tak bol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanému na žalobcu len za splnenia zákonných podmienok stanovených v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojení v spojení s ust. § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch; preukázanie splnenia zákonných podmienok pre postúpenie žalovanej pohľadávky je predpokladom pre vyvodenie záveru, či žalobca je alebo nie je v konaní aktívne vecne legitímovaný.

22. Je treba poukázať na to, že možnosť (resp. nemožnosť) postúpenia pohľadávky pri spotrebiteľskom úvere je osobitne upravená v ust. § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý má vo vzťahu k ust. § 524 a § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka povahu špeciálneho právneho predpisu a

má pri uplatňovaní prednosť pred týmto všeobecným právnym predpisom. Ust. § 524 ods. 1 a § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka všeobecne upravujú podmienky postúpenia pohľadávok, pričom možnosť postúpiť pohľadávku môže byť vylúčená alebo obmedzená nielen zmluvným dojednaním, ale i zákonným ustanovením. V tom prípade treba vychádzať z možnej neplatnosti postúpenia porušujúceho zákonný zákaz alebo obmedzenie. Podľa ust. § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch zásadne práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemôže veriteľ previesť na tretiu osobu. Z toto zákazu sú dané výnimky v prípade naplnenia ďalších tam uvedených predpokladov, ktorými sú, že dochádza k postúpeniu z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa, ktorý má oprávnenie na poskytovanie úverov vydané Národnou bankou Slovenska, resp. na banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky a zároveň pohľadávka, ktorá sa postupuje musí byť po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, alebo musí byť splatná pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, na čo potom nadväzuje právna úprava ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka (ak bolo dohodnuté plnenie dlhu v splátkach).

23. V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že Zmluvou o postúpení pohľadávok bola pohľadávka voči žalovanému postúpená spoločnosťou Tatra banka, a.s. ako postupcom a na žalobcu ako postupníka (č.l. 45-64), ktoré postúpenie pohľadávky bolo postupcom oznámené listom zo dňa 28.07.2021 (č.l. 125-126) žalovanému ako dlžníkovi. V súdnej veci malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom konania na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok, pričom z vykonaného dokazovania ani po zrušení prvého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva, že v čase tohto postúpenia uplynul termín konečnej splatnosti úveru (voliteľného prečerpania) podľa Zmluvy alebo v čase postúpenia pohľadávky sa táto pohľadávka z úveru stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, t.j. že došlo k tzv. mimoriadnemu zosplateniu v súlade so zákonom.

24. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie (zhodným s argumentáciou žalobcu) o tom, že s poukazom na druh úveru - voliteľné prečerpanie splatné na požiadanie a na čl. V Zmluvy, je Výzva pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 04.01.2020 úkonom právneho predchodcu žalobcu, ktorým banka (Tatra banka, a.s.) požiadala o splatenie tohto úveru, a teda že nastala končená splatnosť voliteľného prečerpania. Z vykonaného dokazovania a obsahu spisu vyplýva len to, že postupca (Tatra banka, a.s.) Výzvou pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 04.01.2020 (č.l. 122-123) vyzval žalovaného na úhradu tam uvedených súm v lehote do 5 kalendárnych dní o.i. titulom nepovoleného prečerpania na účte 2917993736 v sume 3.171,05 eur s tým, že ak pohľadávka v omeškaní nebude v stanovenej lehote uhradená, pristúpi banka k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti vo Výzve pred mimoriadnou splatnosťou uvedených úverov (kreditná karta, 3x spotrebiteľský úver a nepovolené prečerpanie na účte) a bude oprávnená pohľadávku postúpiť na vymáhanie externej inkasnej spoločnosti alebo advokátskej kancelárii. Zo Zmluvy (čl. V – Konečná splatnosť voliteľného prečerpania, č.l. 65) vyplýva, že konečná splatnosť voliteľného prečerpania (úveru) je viazaná na deň podania žiadosti o zrušenie bežného účtu, alebo deň podania žiadosti o zrušenie balíka služieb k bežnému účtu, ktorý obsahuje produkt voliteľného prečerpania, alebo deň podania odstúpenia od úverovej zmluvy alebo deň poskytnutia iného typu kontokorentného úveru na bežný účet alebo deň, kedy banka požiadala o splatenie tohto úveru.

25. V konaní nebolo preukázané vyhlásenie mimoriadnej (predčasnej) splatnosti spotrebiteľského úveru zo Zmluvy. Na rozdiel od súdu prvej inštancie a žalobcu odvolací súd nemá za to, že Výzvou pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 04.01.2020 vyzval pôvodný veriteľ žalovaného na splatenie úveru (povoleného prečerpania), nakoľko takýto úkon banky z obsahu Výzvy pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 04.01.2020 nevyplýva. Ako bolo uvedené vyššie, už z označenia listu „Výzva pred mimoriadnou splatnosťou“ a jej obsahu vyplýva len výzva na úhradu omeškaných súm/splátok, nie výzva na splatenie celého úveru vo forme voliteľného prečerpania, keď Výzva pred mimoriadnou splatnosťou výslovne predpokladá následný úkon banky v prípade neuhradenia pohľadávky v omeškaní, a to vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Berúc uvedené do úvahy a akcentujúc ochranu spotrebiteľa ako slabšej strany, žalovanému z Výzvy pred mimoriadnou splatnosťou nemohlo byť zrejme (ako tvrdí žalobca), že ide o úkon preukazujúci ukončenie voliteľného prečerpania splatného na požiadanie. Správne namietal žalovaný aj to, že dlžná suma je identifikovaná ako „nepovolené prečerpanie“ (úver, titulom ktorého sa žalobca domáha nároku v konaní, bol poskytnutý ako povolené prečerpanie) a nie je správne ani tvrdenie súdu prvej inštancie o tom, že suma v omeškaní uvedená vo Výzve pred mimoriadnou splatnosťou vo výške 3.171,05 eur je identická so sumou uplatnenou v konaní vo výške 3.115,17 eur titulom postúpenia. Uvedené kumulatívne vedie k záveru, že konečná splatnosť voliteľného prečerpania (úveru) nenastala Výzvou pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 04.01.2020.

26. Ak nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (k platnému a účinnému zosplatneniu úveru) právnym predchodcom žalobcu a ak ani nastala konečná splatnosť úveru pred samotným postúpením pohľadávky Zmluvou o postúpení pohľadávok, ide o pohľadávku, ktorú nie je možné postúpiť, keďže jej postúpenie je objektívne neprípustné (t.j. zakázané), potom jej následné postúpenie inému subjektu je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení pohľadávky, ale aj navonok voči dlžníkovi. Postúpenie pohľadávky na žalobcu z tzv. „živého“ úveru zakladá v zmysle ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a ust. § 39 Občianskeho zákonníka neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok, teda nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore.

27. Na základe uvedeného zistenia o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že zamietol žalobu žalobcu (aj) v časti, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 2.757,80 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 2.757,80 eur od 22.07.2021 do zaplatenia.

28. Ďalšie odvolacie argumenty odvolateľa odvolací súd pre rozhodnutie vo veci považoval už za pre konanie nepodstatné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. Podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu námietku účastníka konania. Je však nevyhnutné, aby súd reagoval na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (rozhodnutia ÚS SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie a priviesť úspech odvolaniu, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

29. O trovách konania (celkových, t.j. prvoinštančného aj odvolacieho konania) rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP. Vzhľadom k výsledku tohto odvolacieho konania je zrejmé, že kumulatívne plne úspešnou stranou v konaní je žalovaný (prihliadajúc na už právoplatne zamietnutú časť žaloby výrokom II. rozsudku č.k. B2-7C/86/2022-228 zo dňa 16.02.2024, ktorý nebol napadnutý odvolaním), preto odvolací súd priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. Na okraj, vo vzťahu k súdom prvej inštancie formulovanému výroku o trovách konania (výrok II. a III.), odvolací súd opakovane poukazuje na to, že výroku o nároku na náhradu trov konania, aby bol tento vykonateľný, musí podľa NS SR: „zodpovedať aj formulácia výroku o trovách konania, t.j. musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti“ (rozsudok NS SR zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6 Cdo 222/2016, sp. zn. 7Cdo/134/2017). Navyiac, prvoinštančné ako aj odvolacie konanie tvoria z hľadiska predmetu a cieľa konania jeden nerozlučný celok, a preto sa trovy konania posudzujú ako celok, čo znamená, že po zrušení rozsudku prvej inštancie odvolacím súdom mal súd prvej inštancie posudzovať celé konanie a jeho výsledok (nie samostatne každý stupeň), rozhodnúť o trovách celého konania (prvostupňového aj odvolacieho) a prihliadnuť na to, kto mal úspech v tomto celom priebehu.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).